

σταυρό δὲν θέλω νὰ μοῦ βάλουνε ἀπάνω 'στὸν τάφο μου.

Ἐδείξε τοὺς στρατιῶταις ποῦ τὸν συνώδευσαν καὶ ἐπρόσθεσε :

— Εἶνε γιὰ μένα αὐτὰ βέβαια ;

— Ἀρακουῖλ, δὲν σκοτώνουνε ἕναν πολεμιστὴ μὲ φαρμάκι, τοῦ ἀπάντησεν ὁ Γαρρίδο.

Ὁ Γιάννης Ἀρακουῖλ ἐσταυροκοπήθηκε, ἐγονάτισε ἐμπρὸς στὸν παπᾶ καὶ εἶπε μὲ δυνατὴ φωνή : « Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συωρέσῃ ». — Ἡ καμπάναις τοῦ Ἑρνάνη ἐσήμαιναν κι' αὐταῖς τώρα νεκρώσιμα, ὅπως ἡ καμπάναις τοῦ κάμπου, κάτω ἀπὸ τὸ λόφο τῆς Ἁγίας Βαρβάρας.

Ὁ Γιάννης ἐσηκώθηκε, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα σιγάρου, τὸ σιγάρου τοῦ Ζουκαράγα καὶ ἐζήτησε τὴν φωτιά τοῦ λοχία. Ἀναψὲ τὸ σιγάρου του, τὸ ἔβαλε στὸ στόμα ἀποχαιρέτισε μὲ μιὰ τελευταία ματιὰ τὴν Πέπα, ἡ ὁποία ἐκινήθηκε νὰ πάῃ κοντά του, μὰ ἔπειτα ἔβαλε θέλησι 'ς τὸ ἑαυτὸ τῆς καὶ ἐστάθηκε ἀκίνητη. Τὸ ὄμμαρφο παλλικάρι, χαμογελῶντας πικρά, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ ἐχάθηκε μέσα 'στους στρατιῶταις, τοὺς ὁποίους ὁ Γαρρίδο διέταξε μὲ ἕνα νόημα . . .

Ἡ Πέπα τότε ἐγύρισε, ζητῶντας νὰ τὸν ἰδῇ, νὰ τὸν ξαναῖδῇ ἀκόμη· μὰ δὲν εἶδε τίποτε μέσα 'ς τὸν κύκλο τῶν τουφεκιῶν, τὰ ὁποῖα ἐφεύγανε ἐκεῖ κάτω, κατὰ τὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας — δὲν εἶδε πιά παρὰ ὀλίγο γαλάζιο καπνὸ, ὅπου σηκώνουνταν ἀπάνω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, μέσα 'ς τὸ λαμποκόπημα τῶν λογχῶν, καὶ ἐχάνετο 'ς τὸ γαλανὸ οὐρανό . . .

Στὴν ἐκκλησίαν ἄρχισαν οἱ ψαλμοί, ἡ προσευχαίς. Ἐκεῖ κάτω, 'ς τὸν κοκκινωπὸ τοῖχο, ὁ Γιάννης Ἀρακουῖλ ἤπιε τὴν τελευταία ρουφίτζα τοῦ σιγάρου του.

Ἡ Πέπα ἀνάμεσά 'ς τὴ νεκρικὴ σιωπὴ τοῦ ἐβασίλειψε 'ς ὅλη τὴν πλατεία, ἄκουσε ἕνα μακρὸν πρόσταγμα, τὸν κρότο τῶν τουφεκιῶν, καὶ κατόπι καθαρὰ καθαρὰ τὴν λέξι : « Πῦρ ! »

Ἐπεσε 'ς τὰ γόνατα, κατὰσκοτωμένη, καὶ ἄρχισε μὲ δυνατὴ φωνή ! « Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς . . . »

Μὰ τὴν προσευχὴ τῆς τὴν ἔκοψαν ἡ τουφεκιαίς.

Ὁ Γιάννης Ἀρακουῖλ, ὄρθιος ἀκόμη 'ς τὸν τοῖχο, ἔχωντας 'ς τὸ στῆθος τῆς αἱματωμέναις τρύπαις ποῦ τοῦ ἔκαμαν ἡ σφαίραις, ἔπεφτε τὴν ἰδια στιγμὴ προῦμυτα.

Ὅταν ὁ λοχίας ἐπλησίασε γιὰ νὰ τοῦ ρίξῃ καὶ τὴν τελευταία τουφεκιά 'ς τὸ αὐτὶ, ἀπὸ τὸ σιγάρου ποῦ ἐκρατοῦσε ὁ Γιάννης — ἀπὸ τὸ σιγάρου τοῦ Ζουκαράγα — ἔβγαине ἀκόμη ἕνας λεπτὸς γαλάζιος καπνὸς καὶ ὁ καπνὸς αὐτὸς ἐπιζοῦσε ἀπὸ τὸν Ζουκαράγα, τὸν ἥρωα καὶ ἀπὸ τὸν Ἀρακουῖλ, τὸ φονεῖ !

Δ Γ Κ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΤΙΤΙΑΝΟΥ

(Διήγημα ἐκ τοῦ δανικοῦ).

(Συνέχεια. Ἴδε προηγούμενον φύλλον 675).

Οὕτω διῆγε κατὰ τὸ φαινόμενον εὐάρεστον ἐν Παρισίοις βίον, τὸ παρὰδοξον ὅμως εἶνε ὅτι, ὅταν ἡμέραν τινὰ διῆλθε πρὸ τοῦ οἰκήματος τῆς μυλαίδης, τοῦ ὁποίου τὰ παρὰθυρα ἦσαν ἀνοικτά, καὶ ἐρωτήσας ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν ὅτι αἱ κυρίαι εἶχον ἀνχωρήσῃ τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἰς Λονδίνον, — αἰφνης καὶ αὐτὸς ἐμάζεψε τὰ ρούχά του καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν εὐρέθη εἰς Λονδίνον.

« Ὁ μυλόρδος ἔλαβε μέρος εἰς ὅλας τὰς διασκεδάσεις καὶ ὁ κόσμος ἠπόρει ἐπὶ τούτῳ· ἐκ φύσεως εἶχε πολὺ λεπτοὺς κ' εὐγενεῖς τρόπους, χαρακτηρὰ ἱπποτικὸν καὶ συγχρόνως ὀλίγον τι αἰδύμονα, πρᾶγμα πολὺ ἀρέσκον εἰς τὰς κυρίας. Δὲν πρέπει ὅμως ἕνεκα τούτου νὰ πιστεύσῃτε, ὅτι ἡρυθρία πάντοτε καὶ ἀπέναντι πάσης ὥραιας κυρίας περιήρχετο εἰς ἀμνηχανίαν, ὅπως κατὰ τὴν ἀξιωμανημόνευτον ἐκείνην πρωΐαν ἐνώπιον τῆς Λαίδης Μαρίας. Τώρα εἶχε πλέον πείραν καὶ ἦτο θωρακισμένος κατ' ὅλων τῶν πειρασμῶν, συγχρόνως ὅμως ἤξευρε νὰ φέρηται μὲ τόσῃν εὐγένειαν καὶ γλυκύτητά, ὥστε ὅλοι τὸν ἠγάπων καὶ πρὸ πάντων αἱ νεαραὶ κυρίαι, ἐξ ὧν πολλαὶ μάλιστα ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται ἐν τῇ καρδίᾳ των καὶ τὸ ὄξυ τοῦ ἔρωτος βέλος. — Τέλος ἐπέστη καὶ ὁ ἴδιος, ὅτι χάριν τῆς Λαίδης Μαρίας ἐπήγαγεν εἰς τὰς συναστροφάς, ἡ ὁποία ὅμως ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἐξοχικὴν τῆς ἐπαυλιν διὰ ν' ἀναπαυθῇ ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν ταξιδίων, ἐν ᾧ γενικῶς παρεδέχοντο, ὅτι δὲν θὰ κατάρθωνε ν' ἀντιστῇ ἐπὶ μακρὸν εἰς τὰ θέλητρά τῆς πρωτεούσης καὶ θὰ ἐπανήρχετο μετ' ὀλίγον, διὰ νὰ δεχθῇ τὸ θυμίαμα τῆς εἰς τὴν καλλονὴν τῆς ὀφειλομένης λατρείας.

« Ἀλλ' ἡπατῶντο ἡ μυλαὶδὴ ἔμενεν ἐκεῖ ὅπου ἦτο· ὁ μυλόρδος δυσθύμως ἐπεσκέπτετο πλέον τὰ θέατρα, τοὺς χοροὺς καὶ τὰς συναστροφάς — τρέφων πάντοτε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἐξεπληροῦτο ὁ ὑποκάριος αὐτοῦ πόθος. Ἐβαρύνθη ὅμως μετ' ὀλίγον νὰ ἐλπίζῃ καὶ τὸν Αὐγουστον συνέλαβεν αἰφνιδίως μίαν τολμηρὰν ἀπόφασιν.

« Ὁταγματάρχης Οὐίλκινς, ἐλθὼνμίαν πρωΐαν εἰς τοῦ μυλόρδου, τὸν εὕρισκε κατατάσσοντα ἐσπευσμένως τὰ βιβλία του καὶ τὸν ὑπέρτερον ἐτοιμάζοντα τὰ κιθώτιά του διὰ ταξίδιον.

— Φεύγεις Οὐίλλιαμ, — εἰς Σκωτίαν ;

— Ὁχι.

— Ἐνόμιζα, ἤθελες νὰ ψαρύσῃς ἐκεῖ· πηγαίνεις λοιπὸν εἰς Οὐαλίαν, εἰς τὸ κτήμά σου ;

— "Οχι.

— Εἰς τὴν ἡπειρον λοιπόν ; εἰς κἀνὲν λου-
τρὸν ἴσως ;

— "Οχι.

— 'Αφ' οὗ λοιπὸν τὸ ἔχεις κρυφόν, δὲν θέλω
νὰ τὸ μάθω !

— Καθόλου μάλιστα — εἶπεν ἀφελῶς ὁ μυ-
λόρδος — πηγαίνω εἰς Χερφοδσίρ.

— 'Εχεις ἐκεῖ γινώριμους ;

— "Οχι, ἐκεῖ θέλω νὰ ψαρέψω.

— 'Σ τὸ Χερφοδσίρ ; Καὶ ποῦ ἔχεις σκοπὸν
ἐκεῖ νὰ καταλύσης ;

— Ἴσως πλησίον τοῦ Γιουτκάστλ, εἶπεν ὁ
μυλόρδος κύπτων νὰ σηκώσῃ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους
βιβλίον ἀνυπαρκτον.

— Καὶ γνωρίζεις τὰς κυρίας Κλάρενδων ;

— "Οχι, τί μ' ἐρωτᾷς πάλιν ἐσύ, ἀφ' οὗ γνω-
ρίζεις ὅτι ποτέ μου δὲν ἐπῆγα εἰς ἐκεῖνα τὰ
μέρη ; Καθὼς σοῦ εἶπα, πηγαίνω μόνον γιὰ νὰ
ψαρέψω.

— Συγγνώμην, ἀλλὰ πηγαίνεις πραγματι-
κῶς γιὰ νὰ ψαρέψῃς ; 'Εγὼ ὅταν ἤμην ἐκεῖ,
πουθενὰ δὲν εἶδα οὔτε ποτάμι οὔτε λίμνη !

— Τὴν γνωρίζεις σὺ τὴν οἰκογένειαν ;

— Ἦμην εἰς τὸ ἴδιον σύνταγμα μὲ τὸν 'Αρ-
θούρον τὸν ἐξάδελφον τῆς Λαίδης Μαρίας, ὁ
ὁποῖος τώρα εἶνε εἰς τὰς Ἰνδίας.

— 'Εχει λοιπὸν καὶ ἐξάδελφον ;

— Σὺ ὅμως εἶπες, ὅτι δὲν γνωρίζεις καθόλου !

— Ναί, δηλαδὴ τὴν εἶδα μόνον μίαν φορὰν
εἰς ἓνα ταξιδί μου.

— Καὶ πηγαίνεις τώρα ἐκεῖ γιὰ νὰ ψαρέψῃς ;
εἶπε μειδιῶν ὁ ταγματάρχης.

— Μάλιστα· ξεύρεις, εἶπεν ὁ μυλόρδος ὁλο-
νὲν ἀμνηχανῶν, δὲν πηγαίνω μόνον νὰ ψαρέψω,
ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἰδῶ συγχρόνως τὰς ἐκκλησίας,
αἱ ὁποῖαι, καθὼς λέγουσιν, ἔχουν πολλὰ ἱστορικά
μνημεῖα, μεγάλης σπουδαιότητος.

— Ἀλήθεια ; Αὐτὸ ἐγὼ δὲν τὸ ἤξευρα, τὸν
καιρὸ ποῦ ἤμην ἐγὼ ἐκεῖ πέρα ὑπῆρχε μόνον
ἓνα μικρὸ καὶ ὅλως διόλου νεόκτιστο παρεκ-
κλησι !

«Ὁ μυλόρδος ἔκαμε τὰ βιβλία του ἄνω κάτω,
ἐβλασφήμει κατ' ἰδίαν τὴν ὥραν, ποῦ ἐνεφα-
νίσθη ὁ ταγματάρχης καὶ τέλος εἶπε :

— Μ' ἐγέλασαν λοιπὸν ἐμένα, ἀλλ' ἀδιόφο-
ρον θὰ ὑπάγω καὶ θὰ ἰδῶ τοῦλάχιστον τὰς
καλλονὰς τῆς φύσεως.

— Αὐτὸ μάλιστα· τὰ περίχωρα ἐκεῖ εἶνε
πολὺ ἀξιοθέατα καὶ ὁ κῆπος τοῦ Γιουτκάστλ
εἶνε ἀληθινὸς παράδεισος. "Αν ἰδῇς τὴν μυλαί-
δην, νὰ τὴν χαιρετήσῃς ἐκ μέρους μου· εἶμαι ὁ
θερμότερος θαυμαστής της.

«Ὁ μυλόρδος ἐστράφη καὶ ἔρριψε βλέμμα λύ-
σης κατὰ τοῦ μικροκαμωμένου ταγματάρχου :

— Μπᾶ ! Ἰάκωβε, καὶ διατὶ δὲν τὴν πέρνεις
γυναῖκα λοιπόν ;

— Μὰ τί νὰ σέ 'πῶ, φίλε μου — εἶπεν οὐ-
τος στρέφων τὸν μύστακά του — τὰ εἰσοδή-
ματά μου εἶνε μικρά, κυρίως μόνον χρέη ἔχω,
καὶ ἔπειτα εἶμαι νέος ἀκόμη, μόλις εἰκοσιεπτὰ
ἐτῶν ! Καλλίτερα νὰ σκεφθῶ ἀκόμη ! 'Εχω
καιρὸν νὰ περιμένω !

— Ἀλήθεια, θὰ περιμένῃς ;

— Δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου βέβαια, ὅτι ἡ
νέα τρέφει πολὺ καλὰ αἰσθήματα πρὸς ἐμέ —
προσέθηκε παρατηρῶν τὸν μυλόρδον πλαγίως,
— ἀλλὰ, καθὼς εἶπα, καλλίτερα νὰ σκεφθῶ ἀκό-
μη ! Ἀλλὰ, βλέπω, σ' ἐνοχλῶ ! Ὑγίαινε, Οὐίλ-
λιαμ ! 'Σ' εὐχομαι νᾶχῃς τύχη 'ς τὸ ψάρεμα !

«Ὁ ταγματάρχης ἀπῆλθε καὶ ὁ μυλόρδος
ἔμεινε ἐξάλλος ἀπὸ τὸν θυμὸν. Ἐψεύσθη, ἐπρο-
δόθη καὶ κατέστη διὰ παντὸς καταγέλαστος.
'Αφῆκε τὸ Λονδῖνον εἰς τὰ τέσσαρα καὶ χωρὶς
νὰ σταθῇ πουθενά, ἐνῷ ἔθρεχε βαγδαίως, ἔφθα-
σεν ἐμπροσθεν τοῦ μικροῦ ξενοδοχείου πλησίον
τοῦ Γιουτκάστλ.

«Εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον εὕρισκοντο τρία μόνον
μεγάλα κᾶπως οἰκοδομήματα, ἡ ἐκκλησία, τὸ
οἶκημα τοῦ ἐφημερίου καὶ τὸ ξενοδοχεῖον. Πρὸ
τῆς θύρας τοῦ ἱστατο ὁ εὐτραφὲς ξενοδόχος καὶ
ὠδήγησε τὸν μυλόρδον εἰς δύο δωμάτια, κείμενα
πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου, ὁποῦθεν ἀνεδίδετο ὀξεῖα
καὶ ἀνυπόφορος ὁσμὴ σφουγγαροπάνων καὶ νω-
πῶν ἀκόμη λευχειμάτων.

«Ἐξῶ ἔθρεχε βαγδαίως καὶ ὁ μυλόρδος ἐμα-
κάριζεν ἑαυτὸν, ὅτι, τοῦλάχιστον, εἶχε λάβῃ
μαζῇ του ὀλίγα βιβλία καὶ χάρτας, μὲ τοὺς
ὁποῖους διήρχετο τὰς μακρὰς τῆς μοναξίας ὥρας,
τὰς ὁποίας μόνος του ἐζήτησε μὲ τὸ φανάρι,
ἐν ᾧ ἡδύνατο πολὺ καλὰ νὰ κάθηται τώρα
ἀναπαυτικῶς εἰς Λονδῖνον, ἢ εἰς τὸ ἐν Οὐαλίξ
κτῆμά του.

«Καὶ ὁ ὑπηρέτης του ἐστενοχωρεῖτο φοβερὰ
καὶ μὴ τολμῶν, ἕνεκα τῆς βροχῆς, νὰ ἐξέλθῃ
ἔξω εἰς τὸν δρόμον, ἤρχισε νὰ τακτοποιῇ τὰ
ἐνδύματα τοῦ μυλόρδου. Διασκεδάσεις δὲν εἶχεν
ἐδῶ ὁ ἀτυχὲς νέος καὶ ὁ ξενοδόχος τὸν μετε-
χειρίζετο σχεδὸν μὲ περιφρόνησιν, εἰς ὅλον δὲ
τὸ ξενοδοχεῖον μία γραῖα καὶ δυσειδὴς ὑπηρε-
τρια μόνον εὕρισκετο, ἡ ὁποία καμμίαν ἔλξιν δὲν
ἡδύνατο νὰ ἐξασκήσῃ ἐπ' αὐτοῦ.

«Περὶ τὸ ἐσπέρας ἐκαθαρίσθη ὀλίγον ὁ οὐ-
ρανός· ὁ μυλόρδος ἐβγήκεν ἔξω καὶ εἶδε μακρό-
θεν τὰ λευκὰ τῆς ἐπαύλειος τεῖχης διὰ τοῦ πυ-
κνοῦ φυλλώματος τῶν δένδρων τοῦ κήπου.
Παντοῦ ἐπεκράτει σιγὴ καὶ μονοτονία, αἱ πάροδοι
τοῦ κήπου εἶχον μετασχηματισθῇ ὑπὸ τῆς βροχῆς
εἰς μικροὺς λακκίσκους — οὔτε ψυχὴ κἂν ἐφαί-
νετο. Μόνον μίαν μικρὰν γυμνόπουν κόρην συν-
ήνητσε· τὸν ἠτένισεν ἀποροῦσα μὲ τοὺς μεγάλους

ὀφθαλμούς της, ἔκαμε πρὸ αὐτοῦ παιδικὴν ὑπόκλισιν καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της διὰ τῆς ἰλῆος.

«Δυστυχῶς καὶ τὴν ἐπαύριον ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη ὑπὸ πυκνῶν καὶ ἀπειλητικῶν νεφῶν, ἀπὸ πρωίας δ' ἔβρεχε πάλιν βράχδιαίως· ἔτσι ἐξηκολούθησε νὰ βρέχῃ ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, καθ' ὃ διήστημα ἡ κλίσις τοῦ μυλῶδου μετετράπη εἰς ἀτυχῇ καὶ σφοδρὸν ἔρωτα. Ὅτε μίαν ἡμέραν, περὶ μεσημβρίαν, καθ' ὃ διάλειμμα δὲν ἔβρεχε, περιεπάτει εἰς τὸν κήπον, εἶδεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς ἐπαύλεως λευκὸν τι ἀντικείμενον. Φαντασθῆτε τὴν χαρὰν καὶ τοὺς παλμούς τῆς ἐρώσεως καρδιάς του. Πλήρης συγκινήσεως ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Αὐτὸ ἠδύνατο νὰ ᾔηνε τὸ λευκὸν φῶμα τῆς Λαίδης Μαρίας—ἐπίσης ὅμως καὶ τὸ περιώμιον τῆς γράϊας θείας της!

«Ἦρχισε πάλιν ἡ βροχὴ καὶ ἰδίᾳ ἡ μονοτονία ἐπεκράτησεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας! Ἀπὸ πρωίας μέχρις ἐσπέρας ὁ μυλῶρδος οὔτε ἔβλεπε πλέον οὔτε ἤκουε κανὲν ἔμψυχον πλάσμα. Τέλος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴν τὴν ἐρημίαν, ἐζήτησε πληροφορίας διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ του καὶ ἔμαθεν, ὅτι ὁ ἐφημέριος τοῦ χωρίου ἦτο νέος ἀκόμη καὶ ἄγαμος καὶ ὠνομάζετο Στέφενς.

«Ἐν ἀπόγευμα, ὅτε ὁ οὐρανὸς ἀπέμαζεν ἐπὶ στιγμὴν τὰ δάκρυά του, ἐσηκώθη ὁ μυλῶρδος καὶ ἐπῆγεν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐφημερίου.

«Ὁ αἰδέσιμος κ. Στέφενς ἵστατο εἰς τὸ παρὰθυρον καὶ ἔβλεπε τὸν οὐρανόν, ἅμα ὅμως ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ μυλῶδου, ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ μὲ ἀνοικτάς ἀγκάλας.—Καλῶς ὠρίσατε! ἀνεφώνησε πλήρης χαρᾶς—ὁ Θεὸς σᾶς ἐστελεν εἰς τὴν τόσῃ ἀπελπισίαν μας διὰ τὸν καιρὸν, τὸν ὁποῖον μᾶς κάμνει.

«Ὁ μυλῶρδος εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀναπαυτικὸν σπουδαστήριον τοῦ ἐφημερίου.

—Βλέπετε—ἤρχισε λέγων ὁ Κορ Στέφενς—εἶμαι ἄγαμος καὶ κατοικῶ ἐδῶ ὀλομόναχος. Ἡ μόνη μου συντροφιά εἶνε οἱ σοβαροὶ ἐκεῖνοι φίλοι—καὶ ἔδειξε τὰ βιβλία του.—σήμερον ὅμως, ἀφ' οὗ ἔχω μίαν τόσον καλὴν ἐπίσκεψιν, θὰ πῶμεν μαζῇ ἓν ποτήριον γκρόκ,—δὲν εἶνε ἄσχημο 'εἰς τέτοιον καιρὸ! Κατὶνα, τοίμασε 'λίγο βούμι μὲ βραστὸ νερό!

«Μέχρις ἐσπέρας ἐκάθητο ἐκεῖ ὁ μυλῶρδος καὶ συνωμίλει μὲ τὸν φιλόφρονα κληρικόν, ὁ ὁποῖος ἦτο εὐπαίδευτος καὶ μεμορφωμένος ἄνθρωπος καὶ τὸ κυριώτερον—ἐγνώριζε τὴν Λαίδην Μαρίαν!

—Ἐυρέτε—ἔλεγεν ὁ Κορ Στέφενς—πολὺ καλὸν εἶνε νὰ ᾔνῃ τις ἄγαμος. Αἱ νέαι κυριαὶ πολὺ μᾶς περιποιῶνται. Τοῦτο δὲ λέγων, ἐν-

νοῦ ἀκριβῶς τὴν ἰδιαιτέραν μου φίλην Λαίδην Μαρίαν, ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν ἔπαυλιν. Μοὶ λέγει ὅλας τὰς μικρὰς καὶ μεγάλας λύπας της καὶ χαρὰς. Ἐυρεῖ ὅτι διὰ παιδιὰ οὔτε διὰ γυναῖκα ἔχω νὰ σκεφθῶ καὶ εἶμαι πάντοτε πρόθυμος νὰ τὴν ἀκούσω. Προκειμένου π. χ. περὶ τῶν πτωχῶν, μοὶ δίδει χρήματα καὶ μὲ βοηθεῖ λόγῳ καὶ ἔργῳ πρὸς βελτίωσιν τῆς θέσεώς των. Ἡ Λαίδη Μαρία ἔχει πολλοὺς φίλους μεταξὺ τῶν πτωχῶν τῶν περιχώρων καὶ τὰς Κυριακάς δύνασθε νὰ τὴν ἀπηντήσητε πολλάκις μὲ ὀλόκληρον ὄμιλον παιδιῶν, ἐπειδὴ πρὸς αὐτὰ τρέφει ἰδιαιτέραν ἀγάπην. Εἰς αὐτὸν δὲ τὸν βροχερὸν καιρὸν πέρνει καθ' ἐκάστην εἰς τὴν ἔπαυλιν καὶ ἓνα ἀπὸ τοὺς μικροὺς τούτους ταραξίας.

—Καὶ διδάσκει τι τὰ παιδιὰ; ἠρώτησεν ὁ μυλῶρδος.

—Ὁ Θεὸς πλέον τὸ 'ξεύρει τί τὰ κάμνει. Κυρίως θέλει νὰ τὰ μάθῃ ἀνάγνωσιν, ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ἐπῆγα ἐξαφνικὰ καὶ τὴν εὖρον κρυμμένην ὀπίσω ἐνὸς παραπετάσματος, ἐν ᾧ ὁ πενταετής Βιλλύ ἔτρεχεν ἄνω κάτω νὰ τὴν εὔρῃ· ἐπαιζαν μαζῇ τὸ κρυφτό. Ἐπὶ ἐνὸς καθίσματος ἔκειτο ἀνοικτὸν τὸ βιβλίον καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ καλὰθιον πλήρες σταφυλῶν καὶ μήλων, ἐξ ὧν εἶχον φάγῃ διδασκάλισσα καὶ μαθητής.

—Ἐρχεται συχνὰ ἡ μυλαίδη εἰς ὑμᾶς;

—Ναί, συχνὰ ἐρχεται, συχνότερα ὅμως πηγαίνω ἐγώ. Καλὸν εἶνε νὰ διακόπτω ὀλίγον τὸν τακτικὸν καὶ ὁμαλὸν αὐτὸν βίον μου. Ἐκτός τούτου ἡ ἔπαυλις εἶνε πολὺ ὠρσία καὶ ἡ Λαίδη μοὶ ἐπέτρεψε τὴν εἴσοδον καὶ εἰς τὰ ἰδιαιτέρὰ της δωμάτια.—Θὰ σᾶς δείξω τώρα ἓν δῶρον, τὸ ὁποῖον πρό τιнос μοὶ ἐχάρισε—καὶ ὁ ἱερεὺς ἐξήγαγε μὲ προσοχὴν ἐκ τῆς θήκης του ἓν βιβλίον—εἶνε ὁ δὲν Κιχῶτος τοῦ Κερβάντες, μὲ εἰκόνας, καὶ τὸ ἀντίτυπον αὐτὸ εἶνε πολὺ σπάνιον. Θέλετε νὰ τὸ ἰδῆτε;

—Πολὺ πεπαιδευμένη φαίνεται νὰ ᾔηνε ἡ μυλαίδη;

—Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα! Θαυμάζει τοὺς μεγάλους ποιητὰς καὶ γνωρίζει ἐκ στήθους ὅσους ἀγαπᾷ ἰδιαζόντως, ἀλλὰ δὲν λαμβάνει τὸν κόπον νὰ τοὺς μελετήσῃ. Δὲν χάνει πολὺν καιρὸν εἰς τὸ ἴδιον πράγμα.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Πρέπει νὰ ἐκφράξῃ τις μεγαλοφώνως τὰς ἰδέας του καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὰ αἰσθημάτά του.